

Er Martinus' samlede livsværk helligt?

Af Ingemar Fridell

Er Martinus' samlede livsværk helligt?

Oversat fra svensk © Jes Arbov, 2024

Är Martinus samlade livsverk heligt? © Ingemar Fridell, 2024

Printed in Denmark 2024

Indholdsfortegnelse

Religion og det hellige	4
Ordet hellig i Martinus' tekster	5
Mit forhold til Martinus' verdensbillede	5
Forfatteren og værket.....	7
Martinus syn på sig selv og sin mission.....	8
Hvad er det, der er helligt?	12
En afklarende diskussion på Facebook.....	13
Et helligt indhold	15
Kristendommens "hårde hud"	16
To forskellige måder at nærme sig Det Tredie Testamente på.....	17
Årsager til nogle vigtige meningsforskelle	18
Personlige refleksioner	19

Kan Martinus' livsværk betegnes som "helligt"? Hans arbejde vil blive bedømt og forvaltet forskelligt afhængigt af, hvordan dette spørgsmål besvares.

Begrebet "hellig" kan anvendes på forskellig vis af forskellige mennesker og i forskellige sammenhænge. Nogle gange bruges ordet nærmest i spøg. Det betyder for eksempel, at man oplever noget som særlig betydningsfuldt. Ordet får da en betydning, der minder om udtrykket "det er min *yndlingsbeskæftigelse*". Men for det meste er det forbundet med religiøse bøger og dokumenter, der traditionelt er blevet betragtet som "hellige". Mennesker, der interesserer sig for Martinus, mener normalt ikke, at hans bøger er "hellige" på samme måde som Bibelen eller anden religiøs litteratur. Ganske vist henviser Martinus meget ofte til Bibelen og Kristus, men på trods af dette vurderes det, at det religiøse aspekt i teksterne kun udgør en "parentes" inden for rammerne af værkets egentlige indhold.

Religion og det hellige

Man kan derfor meget vel interessere sig for Martinus' verdensbillede og samtidig tage afstand fra begrebet "hellig". Enten anerkender man, at begrebet har sin berettigelse, men at det i så fald kun gælder Bibelen og andre religiøse tekster. Eller også har man slet ingen respekt for sådanne bøger og ønsker derfor at markere en tydelig skillelinje i forhold til Martinus' analyser. Disse adskiller sig unægtelig også fra alt, hvad der traditionelt er blevet betragtet som "helligt". I vores nutidige sekulariserede samfund synes folk generelt at mene, at begrebet rent faktisk har udspillet sin rolle.

Forskellen mellem Martinus' analyser og dogmatiske religiøse teologier behøver bestemt at blive afklaret. Men det betyder ikke, at begrebet "hellig" må forkastes, så man "smider barnet ud med badevandet". Alt, hvad der kan lede tanker hen på gammel religion, skal ikke afvises, blot fordi man interesserer sig for Martinus' verdensbillede. Martinus bruger selv ord, der kan misforstås. For eksempel optræder "kommunisme", "kristendom" og "seksualitet" med en lidt anden betydning end den sædvanlige. Men spørgsmålet er, om "kommunisme" altid skal betyde diktatur, eller om kirken altid skal bevare sit monopol på ordet "kristendom".

Selvom mennesker ikke anvender ordet "hellig", er der unægtelig begivenheder i livet, som fremkalder tilsvarende følelser. Det er en almindelig opfattelse, at naturen og livet som sådan er ukrænkeligt. Under normale omstændigheder er der ingen, der ønsker at dræbe eller såre deres medmennesker. Og hvordan reagerer en mor, hvis hendes barn er truet eller udsat for fare? Hvordan reagerer forældre, hvis deres hjem og familie er truet eller risikerer at komme i vanry? Hvordan reagerer folk, når nogen

krænker gældende moralske opfattelser på det seksuelle område? Hvor mange oplever ikke nøgenhed og den kropslige integritet som “hellig”?

Ordet hellig i Martinus’ tekster

Hvordan anvender Martinus så selv ordet “hellig”? – Ved søgning på Martinus Instituttets hjemmeside *martinus.dk* fik jeg næsten 1500 hits på ordet i Martinus’ samlede litteratur! Vi kan se bort fra afsnit, hvor Martinus nævner udtryk som “hellig vrede” eller “hellige bøger” i betydningen skrifter, der traditionelt *hævdes* at være “hellige”. Men der er stadig en lang række sætninger tilbage, hvor “hellig” tilsyneladende er ment alvorligt. I det følgende har jeg skitseret nogle forskellige eksempler på, hvordan ordet forekommer i Martinus’ tekster:

Jeget, Gud og det levende *univers* er ifølge Martinus “hellige”. De højeste *tilværelsesplaner* såvel som det levende væsens *kontakt med Gud* er *hellige*. Den højeste *sandhed, visdom, viden, intellektualitet, uselvisk kærlighed* og den højeste *vilje* betegnes alle som *hellige*. *Åndsvidenskab* og *kosmiske analyser* benævnes også som *hellige*. Derudover omtales begrebet “*den hellige ånd*” ved flere lejligheder i betydningen *Guds bevidsthed, Kosmisk bevidsthed, alkærlighed, intuitionsenergi* og *seksualitet* benævnes som *hellige* fænomener.

Martinus knytter også an til den bibelske betydning af “helligånd” ved at henvise til “*talsmanden / hjælperen den hellige ånd*”, *Kristi genkomst* og den *rene “intellektualiserede” kristendom*, fri for kirkelige dogmer og vrangforestillinger. Derudover optræder udtrykket i betydningen “*livsmysteriets videnskab*” og den “*højeste moral*”, som ifølge Martinus er en nødvendig vejledning og forberedelse for alle mennesker på jorden i deres udvikling mod kosmisk bevidsthed.

Mit forhold til Martinus’ verdensbillede

Det har på de sociale medier været diskuteret, om der kan være en risiko for at gå for meget op i Martinus’ verdensbillede. Ville det ikke være sundere med en mere behersket interesse for at undgå at blive fuldstændig opslugt? – For mit vedkommende har jeg ingen fornøjelse af at sætte spørgsmålstejn ved Martinus og sandheden af det, han beskriver. Jeg har allerede gennemgået denne proces. Ikke at vove at tage endnu et skridt fremad, ville for mig føles som at blive “stående i stampe” i den “ydre forgård” uden for “livets indvielsestempel”. Jeg vil absolut videreudvikle min forståelse af tilværelsen med et solidt udgangspunkt i det verdensbillede, som jeg har studeret gennem hele mit voksne liv, og som jeg har integreret fuldstændigt med min egen opfattelse. På den baggrund vil jeg nu skrive nogle linjer om mig selv, og hvordan jeg tænker.

Jeg tog Martinus’ verdensbillede med fuld alvor til mig allerede i min ungdom. Det har uden tvivl reddet mit liv! Jeg oplever, at jeg kan forstå alt, hvad han skriver, og det stemmer også overens med

mine egne livserfaringer og tanker, som jeg bar på længe før, jeg fik kendskab til dette arbejde. Jeg finder alt fuldkommen logisk og et udtryk for den højeste uselviske kærlighed. Takket være Martinus har jeg lært at forstå og forholde mig til den verden, som jeg aldrig helt har kendt som min egen! Min store interesse skal dog ikke opfattes som en virkelighedsflugt, eller at jeg skulle være en ukritisk troende.

Selvom der er værdier og alment udbredte interesseområder i samfundet, som jeg slet ikke deler, sætter jeg stor pris på mange andre ting i livet. Gennem hele mit arbejdsliv har jeg helliget mig klassisk musik, som jeg, til forskel fra popmusik, oplever som en følelsesmæssig kanal til den spirituelle verden. Desuden betyder naturoplevelser meget for mig, og jeg elsker at rejse og opleve nye miljøer. Mine materielle fordringer er ret beskedne, selvom jeg i den senere tid har haft det store privilegium at bo i et hus med en dejlig have i et fredeligt miljø tæt ved havet.

Jeg vil gerne understrege, at der også er mange andre mennesker, der ligesom jeg har brug for Martinus' arbejde, og som via dette finder trøst og håb i denne verden med dens i mange tilfælde barske livsvilkår. Selvom jeg føler stor taknemmelighed for alt, hvad jeg har modtaget i mit liv, ville jeg nok have haft svært ved at overleve sjæleligt uden Det Tredie Testamente! Jeg bliver hverken skræmt af spørgsmål om Bibelen, Kristus, bøn eller den personlige Gudskontakt. Martinus betoner vigtigheden af at bede til Gud, og han har ikke skrevet en eneste sætning, der ikke handler om moral, og at man skal elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv!

Man kan opfatte min indstilling som "religiøs". Det kan godt være, men i så fald er Martinus selv "religiøs"! I hans tekster "vrimler" det med referencer til Bibelen og Kristus, og han vender igen og igen tilbage til symbolikken bag "skabelsesberetningen" i Det Gamle Testaments første bog, "Genesis". Det gælder især "skabelsen af mennesket i Guds billede". Men Martinus' "religiøsitet" er på den anden side overhovedet ikke forbundet med dogmer, ritualer og sakramenter.

Kan man ikke forestille sig, at den, der studerer Martinus' analyser, med tiden vil opleve, hvordan selve den "religiøse" længsel bliver dæmpet over tid? Eller er der en form for "religiøsitet" på et højere niveau, som ikke har noget med dogmer og sakramenter at gøre? – Den "religiøsitet", der gennemsyrrer Martinus' verdensbillede, handler slet ikke om sådanne ting. De tekster, der er samlet og udgivet under titlen "Den intellektualiserede kristendom", er uægtelig præget af en væsentlig mere intelligensbaseret "religiøsitet"! (<https://www.martinus.dk/da/onlinebibliotek/dtt/index.php?bog=72>)

For mit eget vedkommende er jeg ikke interesseret i at vide, om min "religiøsitet" skal ses som fremskridt eller et tegn på umodenhed. At måle sig mod andre og placere sig på en udviklingslinje er efter min mening naivt. Jeg tror ikke noget om mig selv, og anser mig ikke som mere udviklet end

andre. Der er mennesker, der har langt større talenter end jeg, når det gælder til at praktisere menneskekærlighed, selvom de ikke har læst Martinus eller interesserer sig for åndelige anliggender. På den anden side mener jeg, at jeg har udviklet et vist klarsyn. At komme hurtigere frem i udviklingen er ikke interessant for mig. Alt forløber i sit eget tempo. Men det, at Martinus i sine tekster konstant henviser til Bibelen, Kristus, Gud og bøn, viser, at man sagtens kan være "religiøs", uden at det behøver at indikere umodenhed i åndelig henseende!

Forfatteren og værket

Men hovedspørgsmålet i denne artikel var, om Martinus' værk kan betegnes som "helligt" eller ej. De fleste tænker nok, at det er vigtigere at fokusere på selve arbejdet og ikke på Martinus som person. Selv er jeg parat til at sætte spørgsmålstejn ved denne påstand. For på samme måde som en person med en mental funktionsnedsættelse næppe kunne have formuleret Einsteins relativitetsteori, kan man heller ikke forvente, at en "dilettant" ville have været i stand til at præsentere et komplet verdensbillede for menneskeheden! Der skal være en form for mental overensstemmelse mellem forfatteren og hans værk. For have tiltro til værket må man også stole på forfatteren og hans hensigter. Men da Martinus i modsætning til mange andre mere eller mindre selverklærede åndelige autoriteter ikke ville udmærke sig over for andre, handler det i høj grad om at forstå hans særlige person.

Var Martinus da unik, eller var han måske blot en almindelig forfatter blandt andre? Er der overhovedet noget, der kan kaldes "kosmisk bevidsthed", og kan Martinus i så fald have været i besiddelse af denne? Hvad betyder det at have kosmisk bevidsthed? Ville Martinus have været i stand til at formulere sit store verdensbillede uden en sådan bevidsthed, der adskiller ham fra alle andre?

De, der har mødt ham, kan bevidne, at han i det daglige fremstod som næsten enhver anden person. Af den grund kan det måske opleves som en særlig vanskelig mental udfordring at acceptere, at en tilsyneladende ligefrem, venlig og snakkesalig "onkel" kunne have haft "kosmisk bevidsthed". Det billede, som mange har af åndeligt udviklede personer eller "vismænd", kunne snarere være en særpræget person i usædvanligt tøj, måske med ansigtet indsmurt i aske, siddende på en hævet piedestal i lotusstilling og andægtigt forelæsende om livets "hemmeligheder" til sine adepter.

Privatpersonen Martinus adskilte sig i så høj grad fra denne stereotyp, som man overhovedet kan forestille sig. Han kom fra fattige kår og voksede op under uanselige sociale forhold. På den baggrund forstår man let den myte, der opstod om forskellen på privatpersonen "Hr. Thomsen" og den kosmisk bevidste Martinus! En af mine venner læste tilfældigvis et uddrag fra en privat brevkorrespondance mellem Martinus og en nær ven. Der udtrykte Martinus sig nogenlunde således: "Hr. Thomsen er det bjerg, man først skal 'bestige' for at se mennesket Martinus!"

Martinus syn på sig selv og sin mission

Men lad os nu se nærmere på, hvordan Martinus opfattede sig selv! Han synes at have ment, at en jævn materiel position er, hvad Forsynet foretrækker, når det gælder at åbenbare “den guddommelige ånd” på det fysiske plan: “Du ved jo ikke, hvem du har for dig, når du står overfor din næste. Du kender absolut ikke hans skjulte sider. Du ved ikke, om han er, eller bliver, inkarnationen af den guddommelige åbenbaring, om han er Guds sendebud til menneskene, om han er en ny hjælper i det verdensfrelsende princip, om han er selve verdensgenløseren. At han (hun) måske fremtræder i stor social beskedenhed eller på anden måde nødtvungent må leve i “krybbens” nærhed eller omgivelser, at han (hun) måske ikke går i kirke, ikke er medlem af den eller den religiøse sekt eller bevægelse, ja måske endog tilsyneladende er irreligiøs, opdraget og født under forhold, du vil kalde “syndige”, såsom udenfor ægteskab, uden dåb, uden konfirmation, garanterer ikke, at nævnte person ikke er bærer af den guddommelige bevidsthed, er inkarnationen af den hellige ånd, tværtimod. Den nævnte beskeden materielle position synes jo netop at være en af de veje, der særligt yndes ved enhver åbenbarelse af den guddommelige ånd i jordzonen.” (*Omkring min missions fødsel*, kap. 6)

I *Juleevangeliet*, kap. 34, skriver Martinus: “Kendetegnet på, at jordmennesket er et ‘kristusbarn’, er altså dette, at der omkring det tilsyneladende ikke er nogen særlig overdådighed af materielle eller kosmiske rigdomme. Bag fattige og beskeden materielle og sjælelige foreteelser finder vi det nyfødte ‘kristusbarn’.”

Og i *Livets Bog* bind 6, stykke 2121, der er udformet som en dialog mellem Guddommen og den indviede “Gudesøn”, kan vi læse følgende: ...”*Derfor maa det kosmiske Væsen, jeg sender til en saadan Verden som mit Sendebud eller Lysbringer, altid fødes i ‘Stalden’ og leve i ‘Krybben’s Nærhed, hvilket vil sige, i ringe Kaar, selv om hans Visdom til Verden bliver Fundamentet for Millioner af Menneskers Levebrød senere hen, naar den er blevet anerkendt af Almenheden, og min udsendte Lysbringer atter er vendt tilbage til mig...*”

Det er derfor let at undervurdere Martinus på grund af hans enkle og uforstilte fremtoning. Han ville gå i ét med mængden. Han spurgte engang Ingrid Okkels, om en fremmed, der tilfældigvis mødte ham på gaden, ville bemærke, at han var anderledes. Ingrid svarede “nej” –”Det er godt,” sagde han, “jeg gør mig også stor umage!” (Ingrid Okkels, i *Martinus - som vi husker ham*, Zinglersen’s Forlag, 1989)

Lars Nibelvang spurgte på et tidspunkt Martinus: ...”kunne du ikke engang imellem lade lidt af din egen viden skinne så meget igennem at disse mennesker kunne blive opmærksom på nogle af dine

idéer og tanker; de ville måske blive modtaget med både begejstring og glæde, om blot rette vedkommende fik en anelse om, hvor overlegen din tanke i virkeligheden er!”

– “Nej, min ven,” svarede han. [...] “Hvis du vil hjælpe menneskene, forsøg da endelig ikke at påvise deres fejl eller at røre ved deres såkaldte dårlige sider. Forsøg derimod at vinde deres fulde fortrolighed ved hjælp af dit væsen.” (Lars Nibelvang, *ibid.*)

I *Grand kursus*, stykke 32, betoner Martinus også at der ikke er noget særligt ved ham som person:

“At være til gavn og glæde for levende væsener er livets mening, og jeg har fået til opgave at fortælle menneskene om denne livets mening. Disse mine kvalifikationer til at fortælle om livets mening har jeg fået igennem mine egne åndelige evner. Det er evner, som alle mennesker er ved at få udviklet. Jeg er ikke favoriseret af Gud. Der er ikke noget ved mig, der er særligt. Jeg er ikke en undtagelse fra det hele. Det er jeg absolut ikke. Jeg har ikke en eneste smule viden, som De ikke vil komme til at få på samme måde. Det kommer ikke af sig selv, det kommer ikke før, man selv har tilegnet sig denne viden igennem sin udvikling. Når man først har tilegnet sig den store viden om kosmos, skal man ikke i et nyt liv begynde møjsommeligt at arbejde sig op trin for trin.”

Martinus skriver følgende om Kristus, men det kan naturligvis også tolkes som en beskrivelse af hans egen situation: “Kun meget få af hans samtidige kunne se Kristus bag jordmenneskeorganismen. Disse få mennesker var hans disciple og andre nærmeste tilhængere. Og disse menneskers syn af Kristus var dog ikke helt stabilt og permanent. Det blafrede meget. Til tider så de tydeligt Kristus bag jordmenneskeorganismen og elskede og tilbad ham. Til andre tider tilslørede deres egne selviske eller ufærdige tankestrukturer Verdensgenløseren. Og de så da kun camouflagen, hans almindelige jordmenneskelige fremtræden, og glemte i sådanne øjeblikke helt, hvem han var.” (*Det evige verdensbillede II*, symbol nr. 23, stk. 4)

I det samme stykke fremgår det endda at han absolut ikke gjorde krav på at være vidende inden for videnskab eller akademiske fagområder: “Verdensgenløseren af kristushøjde i spiralkredsløbet er absolut geni i moral, men det betyder ikke, at han også er geni i almindelige menneskers jordiske professioner eller fagmæssige erhverv, selv om han naturligvis ville kunne lære disse. Men verdensgenløseren er selvfølgelig ikke kommet for at skulle være specialist i materielle fag, ja, ikke engang for at være specialist i materialistisk videnskab, selv om han naturligvis anerkender den som en reel oplysning om en vis del af livets evige sandhed og dermed en vis del af Guds hellige ånd. Men denne videnskab kan jordmenneskene selv klare. [...] Man skal derfor ikke vente verdensgenløseren som et geni i rent materialistiske skabelsesprocesser. Her kan han selvfølgelig både være uvidende og naiv, men dog ikke af manglende begavelse, men udelukkende fordi nævnte materialistiske anliggender ligger ganske udenfor hans missions forpligtelser og ansvar. Man forstår således her, at hans på det materialistiske område meget begavede tilhængere i svage, selviske og irriterede øjeblikke

ikke kan se verdensgenløseren. De stirrer sig blinde på hans camouflagede og ser ham i værste tilfælde kun som et naivt eller primitivt menneske med store moralske fejl.” (ibid.)

Martinus forhold til naturvidenskaben kom også til udtryk på et rådsmøde, den 14. november 1978: “Jeg mener ikke, at man behøver at hjælpe videnskaben med at forstå sproget i mine bøger. Hvis dette er nødvendigt, hvordan skal det da gå med alle de andre, der ønsker at læse mine værker? For øvrigt mener jeg, at de af videnskabens repræsentanter, der virkelig er modne for mine analyser, nok selv skal kunne finde ind gennem disse, selvom de er formet i mit sprog.”

Martinus udtrykte desuden i flere tilfælde et stærkt ønske om at ingenting skulle rettes i hans bøger: “Om noget er skrevet ‘primitivt’, så skal det blive stående ‘primitivt’. – Folk må gerne se, at jeg ikke er særlig belæst. Stavefejl må gerne – efter samråd – rettes.” (“Torsdagsmøde” på Martinus Institut, 30. marts 1978)

Martinus kammeratlige optræden i hverdagen kunne derfor medføre, at man glemte, hvem man havde med at gøre. I det følgende citat skriver Martinus om Kristus, men som jeg tolker det, handler det også om ham selv: “Der kan undertiden være tilfælde, hvor enkelte af disse i deres daglige samvær med Mesteren, der er hjertelig og kammeratlig i sin væremåde og således ganske blottet for al ceremoniel etikette, glemmer hans åndelige storhed og ufejlbarlighed. I sådanne tilfælde kan det hænde, at de pågældende disciple ikke kan forstå Mesteren, idet han jo ikke handler ud fra jordiske motiver eller midlertidige lokale tilstande. Hans planer er på langt sigt, for århundrederne, ja stundom for årtusinderne. Mesterens dispositioner kommer derfor ikke altid til logisk eller intelligensmæssigt at passe ind i de rent midlertidige aktuelle lokale forhold og gængse opfattelser af moralitet, men passer naturligvis ufejlbarligt ind i Forsynets store guddommelige plan med menneskeheden, som han udelukkende er indviet til at følge, uafhængigt af hvad det så end måtte koste, ja selv i sådanne tilfælde, hvor det eventuelt kan føre ham til tabet af sine venner, føre ham til Golgata, føre ham til korsfæstelse.” (Påske, kap. 13, begge kursiveringer i dette stykke er foretaget af mig!)

Martinus lagde i øvrigt ikke det mindste skjult på, hvilken betydning han tillagde sit værk: “Er det ikke denne Kursændring og Opfattelse af Sympati og Kulturudvikling eller Guds Skabelse af Mennesket, der har betinget, at „Det gamle Testamente” ikke kunde blive ved med at være fyldestgørende, men maatte erstattes eller suppleres med Det nye Testamente”? – Og er det ikke den samme fortsatte Udvikling, der nu betinger, at dette nye Testamente heller ikke mere er fyldestgørende, men kræves forklaret videnskabeligt, i Stedet for som tidligere kun at blive forklaret dogmatisk eller diktatorisk? – Er det ikke netop dette Krav, der nu afføder Aandsvidenskab og derfor maa blive et tredie og sidste Testamente. Efter dette Testamente behøver intet Menneske længere andres Vejledning. Her kan det blive ført helt frem til dets egen store Indvielse eller aandelige Fødsel, hvorefter det selv vil være

ophøjet til at være eet med Faderen og Verdensbilledet og dermed selv være Vejen, Sandheden og Livet.“ (*Livets Bog V*, stk. 1849)

I *Det evige verdensbillede II*, symbol 21, stykke 18, klargør Martinus hvad der kræves for at kunne udvikles hele vejen frem til den “kosmiske bevidsthed” her på jorden: “Når menneskene på jorden nu kan udvikle sig frem til dette høje stadium gennem de nærmeste årtusinder, skyldes det blandt andet dette, at menneskene i den nye verdensgenløsningsperiode bliver i stand til at dyrke en virkelig kosmisk videnskab på samme måde, som de nu dyrker den materialistiske videnskab. Igennem denne højpsykiske videnskab får menneskene rede på verdensaltets struktur, Guddommen som verdensaltets evige ophav, de levende væseners eksistens og struktur og dermed loven for den guddommelige væremåde og væsenernes heraf affødte frigørelse fra mørket og lidelserne, frigørelse fra ragnarok. Nævnte redegørelse bliver dermed en fundamental stadfæstelse af det guddommelige strålevæld af Guds hellige ånd, der fra verdensgenløseren Jesus Kristus vibrerede som en ny kosmisk solopgang over verden. I det lys skal alle jordens slægter velsignes, blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Det er dette guddommelige lys, gjort tilgængeligt for øje, forstand og hjerte, der er det tyvende århundredes verdensgenløsning.”

Samme tanke udtrykkes i stykke 1897 i *Livets Bog V*. Rubrikken til dette stykke er: “*Hvorledes jordmennesket i kraft af åndsvidenskaben nu har fået betingelser for at kunne opnå den store fødsel på jorden*”.

I slutningen af et foredrag med titlen *Bevidsthedens giftstoffer*, der blev holdt i Klint den 30. juni 1969, udtaler Martinus sig meget bestemt om sin mission: ... “Igennem højkosmiske visioner fik jeg den gave at kunne analysere verdensaltets struktur i billeder og tekst og symboler. Og nu ligger der jo derfor tusinder og atter tusinder af bogtrykte sider, som kan læses og studeres. – Så kan de sige, jamen hvordan kan du vide, at det er rigtigt, det kunne jo godt være, at du har taget fejl...

– *Jeg kan ikke tage fejl* (min kursivering!), for jeg har ikke opfundet det! Jeg kan vise, at hver eneste analyse den fører til slutfacittet kærlighed, og der er ikke et eneste sted, der fører til det modsatte. Derfor kan jeg sige, at der er ikke noget højere end denne åndsvidenskab, der nu er skabt, og der kommer ikke noget højere. Og den vil komme til at bære den kommende verdenskultur.” (Martinus tilføjer så, at de, der allerede i dag er modtagelige for Det Tredie Testamente, er “den kommende verdenskulturs pionerer”). (ca. 40 minutter inde i foredraget jf.

<https://www.martinus.dk/da/onlinebibliotek/foredrag/index.php?nr=99>)

Martinus lagde stor vægt på bøn til Gud og etablering af en personlig gudskontakt: “Jeg forstår ikke, at menneskene tør være til uden at bede!” [...] Lars Nibelvang spurgte: “Hvilken vej er den korteste til at blive bevidst i Gud?” Martinus svarede: – “Menneskene skal begynde med at bede til Forsynet. Selv

om Forsynet endnu ikke er blevet til virkelighed for dem, må de alligevel bede så godt de formår: efterhånden bliver det til en vane, og vanen bliver til en evne. Den, man taler meget med, lærer man efterhånden at kende.” (Lars Nibelvang i *Martinus - som vi husker ham*, Zinglensen’s Forlag, 1989)

Hvad er det, der er helligt?

Med støtte fra ovenstående argumenter og citater har jeg forsøgt at påvise den store overensstemmelse mellem Martinus’ fremtoning som fysisk person og hans livsværk. Betyder det, at Martinus skal opfattes som en “hellig” person? – *Alle* levende væsener uden undtagelse er hellige, fordi livet selv er helligt! Ingen kan være mere hellig end en anden! Men er det muligt at finde nogen anden forfatter i den samlede verdenslitteratur, der har været i stand til at formulere et altomfattende verdensbillede, der i alle henseender viser, at alkærlighed er universets grundtone, og at Gud rent faktisk eksisterer? – Indholdet af Martinus’ livsværk er for mig et overvældende bevis på, at han var i besiddelse af det, han selv betegner som “kosmisk bevidsthed”. Samtidig antyder de ovenfor anførte citater, at han ikke havde noget behov for at udmærke sig i forhold til andre mennesker. Tværtimod ønskede han at camouflere sig og gå i ét med mængden. Jeg husker ham som et ligefremt, beslutsomt og yderst venligt menneske.

Man kan så spørge, om det er hans *tekster*, der er “hellige”. – På samme måde som talesproget i den fysiske verden er en tekst kun et redskab til at formidle et i bund og grund åndeligt idéindhold. Derfor ser den, der ikke kan læse, blot en samling ubegribelige tegn og symboler. For at en tekst skal opfattes som meningsfuld, må man kunne tyde dens indhold. Om indholdet opleves som “helligt”, hvad end man nu mener med dette, så bliver teksten ikke “hellig” i sin egennatur, men i samme grad som teksten lykkes med at formidle et “helligt” indhold. Man kan ikke ændre en tekst uden at ændre indholdet i tilsvarende grad. Hvis man kun ændrer “lidt”, ændrer indholdet sig lidt, og ændrer man meget, ændrer indholdet sig meget. I begge tilfælde ændres indholdet, men ikke lige meget. Selv et layout eller et strukturelt design indeholder en underliggende tanke eller idé. Hvis man ændrer et layout, ændres den bagvedliggende idé i samme grad.

Er da selve *indholdet* i de tekster, som Martinus efterlod, “helligt”? – For at et “indhold” med rette skal kunne betegnes som “helligt”, skal det ifølge Martinus selv udtrykke “den højeste sandhed, visdom, intellektualitet og kærlighed” i enhver henseende. Men kan noget da gøre krav på at være “absolut sandhed”? – Ja, sandheden er ikke relativ! Der findes ikke kun *din* eller *min* sandhed.

Alt, hvad Martinus skriver, henvender sig primært til den seriøse “sandhedssøger”. Ellers havde hans arbejde været forgæves. Der kan kun eksistere *én* højeste sandhed! Kun “kosmiske analyser” og “åndsvidenskab” opfylder denne betingelse. En sådan “viden” er betinget af, hvad Martinus kalder

“den hellige ånd”, hvilket igen er det samme som “kosmisk bevidsthed”, som er understøttet af intuitionsenergi.

En afklarende diskussion på Facebook

For et stykke tid siden drøftede jeg flere af denne artikels problemstillinger i en gruppe på Facebook. Nogle gange kan diskussioner blive “ophedede”. Alle mennesker har jo udviklet deres helt egen personlighed og har alle deres individuelle livserfaringer bag sig, hvilket indebærer, at vi uundgåeligt tænker og ser helt forskelligt på mange ting. Heldigvis førte diskussionen til værdifulde indsigter for begge parter. Vi opnåede ganske vist ikke at blive enige, men den irritation, der opstod i begyndelsen, ændrede sig til sidst og blev til taknemmelighed fra min side. Jeg blev blandt andet inspireret og fik ideer til at skrive denne artikel. Og selvom der ikke umiddelbart dukkede noget op, som jeg ikke allerede vidste i forvejen, blev mit billede og forståelse af, hvad det var, *der fik os til at tænke forskelligt*, meget klarere.

I diskussionen dukkede følgende problemstillinger op:

1. Havde Martinus til hensigt at grundlægge en ny trosbaseret religion?
2. Er Martinus’ ord lov?
3. Skal det, han skrev, opfattes som dogmatiske leveregler?
4. Står den “kosmiske verdensmoral”, som Martinus formulerede, over love og al anden moral?
5. Har Martinus præsenteret et altomfattende verdensbillede?
6. Er Martinus forfatterskab unikt, eller er han blot en forfatter ved siden af andre?

Her følger mine svar:

1. *Havde Martinus til hensigt at grundlægge en ny trosbaseret religion?*

I livets egen *universelle* “religion” er alle mennesker “medlemmer” fra fødslen. Men Martinus’ verdensbillede er ikke en religion i den sædvanlige betydning som medlemskab af et bestemt samfund eller en særlig sekt. Der er ingen ritualer, ceremonier eller gudstjenesteforordninger her. Det er absolut ikke meningen, at man skal være tvunget til at “tro” blindt på alt, hvad han har skrevet. Enhver skal selv undersøge, om de kosmiske analyser kan være nyttige i ens liv. Alle er fuldstændigt frit stillede. Alt i hans værk er ikke desto mindre i harmoni med Kristi kærlighedsbudskab.

Det er interessant, at ordet “religion” etymologisk indebærer, at man “genopretter” forbindelsen til Gud! Den, der læser Martinus’ bøger, kan ikke undgå at lægge mærke til alle

hans referencer til Kristus og Bibelen. Han vender konstant tilbage til Gud og bøn og understreger, hvor vigtigt det er at have et personligt forhold til Gud. Denne sammenhæng må siges at være et grundlæggende aspekt i Martinus' verdensbillede.

2. *Er Martinus' ord lov?*

Martinus' ord er kun lov vedrørende hans anvisninger om, hvordan han ønskede, at hans livsværk skulle bevares og forvaltes af det institut, han selv stiftede.

3. *Skal det, han skrev, opfattes som dogmatiske leveregler?*

Alle levende væsener får lov til at gøre deres egne erfaringer i livet. Martinus' moralske analyser skal opfattes som en *vejledning*, og ikke som dogmatisk tvingende. Han giver os fuldstændig frihed, men hjælper os med at opnå de mål i vores liv, som vi selv efterstræber.

4. *Står den "kosmiske verdensmoral", som Martinus formulerede, over love og al anden moral?*

Ethvert individ har ret til at handle ud fra sine egne moralske værdier. Det er i *frihed*, vi bedst udvikler os. Ikke desto mindre hævder Martinus at have beskrevet den højeste "kosmiske verdensmoral", der står over alle lokale moralsystemer og dyder i spørgsmålet om alkærlighed. Alle traditionelle moralbegreber kan ses som underordnet den moral, som han ønskede at implementere. Men selvfølgelig bør vi så vidt muligt stræbe efter at følge de love og regler, der regulerer ethvert nogenlunde civiliseret samfund.

Der kan dog opstå situationer, hvor humane mennesker på grund af samvittighedsproblemer kommer i konflikt med samfundets love. Det mest oplagte eksempel er den såkaldte "værnepligt" i mit land. Alle yngre er forpligtet til at hjælpe til i "totalforsvaret". Men de, der ikke kan forestille sig at lære at håndtere våben med den hensigt at skyde deres medmennesker, får som regel i stedet for "våbenfri" tjeneste. Dilemmaet her er dog, at denne konstruktion gør det muligt i en mobiliseringssituation at *befri* dem, der indkaldes til soldater, ved at man som "våbenfri" hjælper med at fylde de ordinære pladser op. Hvilket igen betyder, at man som våbenfri indirekte hjælper med at opretholde hele det militære system! Enhver må selv finde den "mindst onde" løsning. Den pris, man må betale som "totalnægter", er, at man tvinges til at stille sig uden for samfundsfællesskabet.

5. *Har Martinus præsenteret et altomfattende verdensbillede?*

Personligt er jeg aldrig stødt på andre forklaringer, der har givet mig så tilfredsstillende og fyldestgørende svar på mine spørgsmål om livet. Jeg har altid opfattet de sædvanlige religiøse forklaringer som alt for ulogiske og naive. Videnskabelige teorier og forklaringsmodeller har heller ikke kunnet give mig nogen egentlig forklaring på livsmysteriet. Jeg er i øvrigt aldrig blevet fanget af de mere uintellektuelle strømninger inden for New Age, Yoga, meditation eller lignende. Martinus har selv givet udtryk for, at der aldrig tidligere i menneskehedens historie har eksisteret et altomfattende verdensbillede.

6. *Er Martinus forfatterskab unikt, eller er han blot en forfatter ved siden af andre?*

Man kan med rette spørge, om denne ældre og for de fleste helt ukendte danske forfatter med rette kan kaldes unik. Men efter min mening står Martinus' forfatterskab helt for sig selv uden sammenligning. Han er ikke blot én forfatter "blandt mange", og der er absolut ingen, der kunne have "fundet på" et lignende verdensbillede!

Et helligt indhold

Så *JA*, indholdet af Martinus' verdensbillede *ER* i højeste grad "helligt", påstår jeg! Og det drejer sig i virkeligheden om et "religiøst" værk! Men lad mig først forklare, hvad jeg mener:

Hvis man ikke er åben over for, at noget kan være "helligt", vil ordet højst sandsynligt blive opfattet som nonsens. Det, der traditionelt er blevet betragtet som "helligt", består hovedsageligt af religiøse skrifter og dokumenter, sakramenter og ritualer samt gudstjenester. Men Martinus' "religiøsitet" er som nævnt *intelligensbaseret!* Mennesker, der har opnået en balance mellem en højt udviklet følelse og en højt udviklet intelligens, er mest modtagelige for Martinus' analyser (jf. *Livets Bog I*, kap. 5, stk. 123). Dette forhindrer dog ikke, at personer med et vist overskud af følelse på bekostning af intelligens også er modtagelige. Men jo mere følelsen får plads på bekostning af intelligens, jo større risiko er der for, at man tager Martinus' verdenssyn til sig som et "troende" menneske.

De traditionelle "religiøse og hellige" skrifter og dokumenter *er* unægtelig også "hellige" i samme grad, som de indeholder fragmenter af højere sandheder om livet! De giver dog ikke et komplet og modsigelsesfrit verdensbillede, sådan som hos Martinus. Han henviser til Kristi udsagn om "den hellige ånds" genkomst i "kommende tider", altså omkring 2000 år senere, eller den tid vi nu lever i! "Den hellige ånd" er ikke en person, men et altomfattende verdensbillede, der rummer livsmysteriets fuldstændige løsning, der "tager af mit" og forklarer fortsættelsen af det, Kristus har sagt, men som menneskene på hans tid endnu ikke kunne "bære". "Den hellige ånd" refererer således til "Guds Ånd", det vil sige "den kosmiske bevidsthed", Kristi genkomst og den sande og uforfalskede "kristendom"!

I bund og grund er selve *essensen* af de overjordiske impulser, der har været ophav til de forskellige religioner på den ene side, og Martinus' analyser på den anden side, den *samme* sag! De stammer fra én og samme "hellige" og guddommelige kilde! Ordet "hellig" står for noget, der er *ophøjet* og *ukrænkeligt*. Martinus' verdensbillede er virkelig sand "kristendom" og "helligt" på samme måde som Bibelen og Kristi kærlighedsbudskab er "helligt" og universelt! Indholdet i Martinus' værk fokuserer på den højeste verdensmoral, på Gud som altings alfa og omega samt på den afgørende betydning af hvert enkelt individs personlige gudskontakt. I sin egenskab af kristendommens "fortsættelse" og den forjættede "hellige ånd", som skulle komme, opfylder Martinus' livsværk alle kriterier, som man kan forlange, for at det kan kaldes "Det Tredie Testamente". Det var da også denne titel, han selv gav sit værk.

Kristendommens "hårde hud"

Et verdensbillede, der *ikke* indbefatter *gudsbegrebet* i livsmysteriets løsning, og som ikke er "religiøst" på den måde, Martinus forklarer, er hverken "helligt" eller komplet! Uanset om Martinus' "religiøsitet" betragtes som et bevidsthedsmæssigt skridt fremad i udviklingen eller ej, kan vi ikke komme uden om, at det sekulariserede samfunds mere eller mindre "materialistiske" opfattelse ligger den gamle religion nærmest, idet materialisme og ateisme kan betegnes som en *reaktion* mod tidligere religiøst dominerede tankesæt. Martinus har kaldt *katolicismen* for den "rene" kristendoms "hårde hud":

"Og takket være Katolicismen, har Barbarismen faaet sit Grundstød, og Millioner af Mennesker tilegnet sig saa meget af den lyse Impuls, at de kan begynde at forstaa den i en saadan Renkultur som den, i hvilken den udgik fra Nazarærens Mund. De kan saaledes begynde at skelne mellem denne Renkultur, og den "haarde Hud" som den senere har faaet paadraget sig ved sin Imødegaaelse af den mørke Udstraaling. Dette har saa igen resulteret i, at saadanne Væsener mere og mere faldt fra Krystallisationen og begyndte at gaa paa egen Haand, begyndte at ville udskille det iblandede Mørke." (*Livets Bog I*, stk. 62)

Ifølge Martinus er endog mange ateistiske forestillinger baseret på tro og ikke på viden. Og i samme grad som mennesker bliver fascineret af for eksempel ritualer, ceremonier, parader og kongehuse, lever den "religiøse" åre videre. I dagens samfund synes der desuden stadig at være fragmenter af samme hårdhed og strenghed som i den gamle katolicisme:

"Dette Forhold udløser sig saa igen i Form af "Hellig Vrede", "Retfærdig Harm", *maskeret Intolerance eller Forfølgelse af anderledes tænkende Væsener eller af Væsener med en anden religiøs Opfattelse*. Denne Kategori florerede særlig i Middelalderen med Baal og Brand. Og det er ogsaa Væsener herfra, der navnlig blev Repræsentanter for den Realitet, vi har skildret under Begrebet "Den

haarde Hud”. Men de samme Typer findes ogsaa i vore Dage (min kursivering!), og fra disse vil den ny Verdensimpuls møde en ikke ringe Modstand indenfor alle Verdensreligionerne.” (*Livets Bog I*, stk. 155)

To forskellige måder at nærme sig Det Tredie Testamente på

Folk kan være modtagelige for Det Tredie Testamente på mindst to forskellige måder: Enten er man nogenlunde *på bølgelængde* med nutidens samfund og føler sig solidt forankret i det, hvilket betyder, at man tager imod og bedømmer Martinus’ verdensbillede fra sit hverdagsperspektiv. Eller også tager man imod værket på en mere *idealistisk* måde, hvilket indebærer, at man forholder sig til samfundet og hverdagen *i lyset af de forklaringer, der findes i Martinus’ verdensbillede*. I det første tilfælde er udgangspunktet, at vi helst skal acceptere den verden, vi befinder os i, og at den nye verdenskultur, som Martinus ville inspirere os til at implementere, ikke kan realiseres lige nu uden at blive modificeret og tilpasset de herskende forhold. I det andet tilfælde tager man ikke så meget udgangspunkt i samfundets værdier, men ønsker hellere, at mennesker, der er blevet grebet af Martinus’ analyser, begynder at hjælpe hinanden, så godt det nu er muligt, med at opbygge en skønnere og lysere verden.

Det er naturligt, at mennesker, der føler sig mest forankret i vores nuværende samfund, ikke er lige så ivrige efter allerede nu at begynde at anvende principper, der hører hjemme i fremtidens verdenskultur, som dem, der oplever, at Martinus giver dem trøst og håb om, at der venter en ny verden lige om hjørnet med en anden moral og helt andre værdier end dem, der nu anses for mest passende. For her har vi for mig at se selve roden til de grundlæggende *uenigheder*, der i øjeblikket har skabt splittelse blandt Martinus-interesserede!

Vi har altså at gøre med *to hovedtyper* af mennesker, der interesserer sig for Martinus’ verdensbillede! Alle former for kategorisering involverer naturligvis per definition en generaliserende forenkling. Men i samfundsvidenskaben bruges denne metode ofte til at *tydeliggøre* forskellige fænomener. Min hensigt har således været at forsøge at belyse og forklare, hvorfor der opstår modsætninger. Der er naturligvis også mennesker, der befinder sig et sted på en skala mellem de to hovedtyper. Hvilken type, der bedst beskriver ens egen mentale karakter, afhænger til gengæld af, hvilken “bevidsthedskategori” man tilhører (jf. *Livets Bog I*, kap. 5!). Da ingen kan gøre for, hvilken konstellation mellem følelser og intelligens, der ligger til grund for den enkeltes nuværende karakter, er der ingen grund til at begynde at skælde hinanden ud og bære mere “ved til bålet”. Intet andet end livet selv kan få mennesker til at ændre opfattelse!

De to ovenfor nævnte hovedtyper kunne kaldes henholdsvis *pragmatikere* og *idealister*. Nøgleordet her er netop “*helligt*”! “Idealisterne” kendetegnes ved at de erkender Det Tredie Testaments status

som et *helligt* værk. Gruppen består både af mennesker med en intelligensbaseret “religiøsitet” og af mennesker, der stadig kan have rester af en mere trosbaseret “religiøsitet”. I det sidste tilfælde kan der være tendenser til, at man i visse situationer er for godtroende og let lader sig bedrage og “forføre” af alle slags teorier og fortællinger af mindre seriøs karakter, sådan som de i vore dage flourerer omkring os på en ret vildtvoksende måde. I denne sammenhæng har jeg dog valgt *ikke* at kategorisere disse personer som udgørende en tredje hovedtype.

Den “pragmatiske” gruppe består især af dem, der er interesserede, men som er mere samfundsafhængige, og som vender sig imod alt religiøst. De undgår ofte at anvende den af Martinus selv valgte titel på hans værk, Det Tredie Testamente. Mennesker med en mere “idealistisk” tilgang til værket kan længes efter, at den nye verdenskultur begynder at blive anvendt snarest muligt. For dem er det også let at acceptere, at Martinus’ værk *er religiøst* med *helligt* indhold!

Årsager til nogle vigtige meningsforskelle

Det er mit håb, at artiklen kan være med til at skabe en større forståelse for, hvad der ligger bag de problemer, der er opstået i Sagens udvikling i årene siden Martinus fysiske bortgang. For hvis man er solidt forankret i det nuværende samfund, føler man naturligvis mest sympati for strategier, der går ud på at forvalte Martinus’ litterære arv på en måde, der er bedst tilpasset de nuværende love og praktiske forhold.

- Den “*pragmatiske*” gruppe ser således intet forkert i, at Martinus Instituttets oprindelige vedtægter er blevet ændret og modificeret. “*Idealisterne*” reagerer imod dette, især da visse vedtægter, som udtrykkeligt ikke måtte ændres, alligevel er blevet ændret.
- *Pragmatikerne* ser det som en selvfølge, at instituttets aktiviteter er i harmoni med samfundets gældende love og drives efter forretningsmæssige principper. *Idealisterne* påberåber sig Martinus’ ønske om, at virksomheden skal drives uden at være bundet til kommercielle forhold med overskuds krav. Der må være bedre løsninger.
- *Pragmatikerne* kan ikke se noget forkert i, at tekster revideres og moderniseres “forsigtigt” for at give læserne et mere nutidigt indtryk. *Idealisterne* henviser til Martinus’ ønske om, at intet andet end rene stavefejl må rettes. De reagerer særligt stærkt på, at Martinus Instituttet ikke finder det nødvendigt fortsat at udgive Martinus egne uændrede bøger, som de foreligger direkte fra hans hånd. Disse udgaver betegnes nu som “historiske”. De “moderniserede” udgaver opfylder i øvrigt ikke fuldt ud videnskabelige kriterier.

- *Pragmatikerne* lægger stor vægt på, at samfundets love skal følges, og henviser til Martinus' udtrykkelige ønske om, at ophavsretten skal beskyttes for ikke at komme i de forkerte hænder. Derfor opfattes retsprocessen mod "firkløveret" ikke at være i strid med Martinus' anvisninger. *Idealisterne* påberåber sig på deres side Martinus' udtalelser på de mange rådsmøder, der fandt sted i de sidste år af hans jordiske liv, om, at instituttet ikke skulle involvere sig i retssager. De reagerer også på, at retten ikke tog hensyn til, at Martinus Institut havde indstillet udgivelsen af Martinus' bøger i original tilstand, hvilket var selve årsagen til hele retssagen! At ikke-formuende privatpersoner og pensionister ved hjælp af loven nu er blevet dømt til at betale millioner af danske kroner i erstatning resten af livet, ser "idealisterne" som en direkte umoralsk handling i strid med den ånd af tilgivelse og kærlighed, som Martinus i modsætning til samfundets love og nuværende tankegang ville introducere med sit arbejde.
- *Pragmatikerne* lægger stor vægt på, at deres medarbejdere er loyale over for Rådets beslutninger, og at deres beslutninger ikke bliver kritiseret på sociale medier eller i andre offentlige sammenhænge. *Idealisterne* hævder, at meningsfrihed også bør gælde inden for Martinus Instituts rammer, og at loyalitetskravet i alt for høj grad minder om en hierarkisk virksomhedsstruktur, hvor chefen og medarbejdernes overordnede har ret til at "afskedige" "ubehagelige" personer efter eget skøn. "Idealisterne" føler, at "pragmatikerne" synes at mene, at den påtvungne loyalitet over for Rådets beslutninger vægtes højere end *kompetence*. Der tages heller ikke hensyn til de "ubehagelige" menneskers følelsesmæssige reaktioner.

De, der opfatter Det Tredie Testamente som "*helligt*", tolker Martinus' dokumenterede instrukser som en direkte opfordring til Rådet for hans institut, at alt materiale så vidt muligt skal forvaltes på en måde, der er i overensstemmelse med *den nye verdenskultur*. "Pragmatikerne", der ikke på samme måde opfatter værket som "*helligt*", mener, at det langt fra altid er muligt at følge forfatterens anvisninger til punkt og prikke. Driften må tilpasses de herskende forhold. Spørgsmålet er her, om Martinus' udtalelser er til at stole på, når det gælder rent verdslige forhold.

Personlige refleksioner

Nogle vil måske spørge, om Martinus' ord virkelig skal opfattes som *lov*. – Ja, absolut, mener jeg! I det mindste når det handler om hans egne anliggender som ophavsmand til det livsværk, som mennesker rundt omkring hævder at være inspireret af! Alt handler om, hvilken *betydning* man tillægger Det Tredie Testamente. Der forekommer at være en mærkværdig uoverensstemmelse imellem på den ene side at sætte pris på værket og på anden siden at ville modificere Martinus' instruktioner, så de bedre passer med dagens samfund, samt at man mener at have en bedre

dømmekraft, når det kommer til verdslige forhold end den kosmisk bevidste Martinus, og derfor i visse situationer har taget sig den frihed at lave sine egne regler.

Som jeg ser det, står indholdet i Martinus' verdensbillede skyhøjt over vores nuværende fatteevne. Det betyder, at man også bør vise ophavsmanden al behørig respekt! Det er rigtigt, at Martinus har opfordret os til at efterprøve hans analyser i vores egne liv i stedet for blot at tro blindt på alt. Men det gælder næppe selve *forvaltningen* af værket! Her kan jeg ikke se det på anden måde, end at vi faktisk bare skal følge forfatterens egne ønsker og intensioner ved at gøre præcis, som han har sagt! Hvis man indtager en ansvarlig stilling inden for Martinus Institut og ikke er i stand til at foretage denne sondring, er man måske ikke det rigtige sted!

Det Tredie Testamente fokuserer udelukkende på alkærlighed! Set fra den nye verdenskulturs perspektiv kan det ikke anses for moralsk forsvarligt at ophøre med at udgive Martinus' egne uændrede bøger, anlægge retssager og straffe sin næste. Det ville Martinus aldrig have gået med til! I stedet for at straffe mennesker unødigt, burde vi alle betragte vores modstandere som medmennesker, der fortjener at blive elsket. Det er vigtigt at holde løfter, være ærlig og ikke overtræde Martinus' erklærede instruktioner.

Af de to nævnte hovedtyper af Martinus-interesserede, henholdsvis *pragmatikerne* og *idealisterne*, er det førstnævnte, der i lang tid har domineret den ånd og den politik, som er blevet ført og accepteret blandt medarbejderne på Martinus Institut. Det har muligvis været Forsynets hensigt på denne måde at skabe den størst mulige stabilitet med hensyn til Sagens bedste i den nuværende, urolige situation. Men som jeg ser det, kan instituttet ikke på længere sigt være domineret af mennesker, der tager afstand fra det religiøse indhold i Det Tredie Testamente, og som har svært ved alt, hvad der har med Gud og bøn at gøre, og som ikke rigtig opfatter Martinus' verdensbillede som *helligt*. At nægte at udgive forfatterens egne, af ham selv godkendte, uændrede bøger, eller med loves hjælp tiltvinge sig store pengebeløb fra ikke-formuende privatpersoner og pensionister, kan aldrig ud fra mit perspektiv retfærdiggøres som værende i harmoni med den alkærlighed, der gennemsyrrer Martinus' værk. Derfor ønsker jeg af hele mit hjerte, at der snarest muligt sker en mental kursændring på det institut, som Martinus selv har stiftet som garanti for, at hans livsværk ville blive forvaltet i overensstemmelse med den nye verdenskulturs principper!

© Ingemar Fridell, Nyhamnsläge, 17. februar 2024.